

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Variis Generibus, Causis, Atque Exitu Persequutionum,
Quas pij hoc in mundo peregrinantes patiuntur**

Lens, Jean de

Lovanii, 1578

Querimonia fidei catholicae ob persecutionum frequentiam. Cap. 26.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30324

sanctorum: quorum etsi alij à negotiosis hominum conuersationibus sese remoueant, vt turtur, alij inter illos degant, vt columba, omnes tamen conseruant vnitatem spiritus in vinculo pacis. Quid autem sunt volucres in diuisa caudera inuolantes? nisi incentores scismatum daemones, qui humanis vitijs atque erroribus, haud secus atque nos cibo pascuntur atque oblectantur. Sed quid agat Abraham cum occidente sole, id est, mundo iam in suum finem inclinato, horror eum magnus & tenebrosus inuasit? Quid agat pius fidelis? erroribus contenebrato iam mundo, & varijs malorum poenis afflicto? nisi vt cum pace optet sepeliri, expectans sibi quidem magnam aeternorum bonorum in caelo substantiam, fumantem verò inferni clibanum, ijs quidem omnibus, qui ad vnam columbam & turturem non pertinerint, at ijs praecipue, qui per haereses & scismata Christi corpus immaniter lacerant atque dirumpunt. His enim peculiariter, vt Petrus inquit, Caligo tenebrarum reseruatur. Et hi sunt tamē qui hoc in fine seculorum ecclesiam Christi reflorescere, atque euangelij lucem haecenus, vt aiunt, obrutam, Pontificum Romanorum tyrannide, sua iam opera refulgere gloriantur. Nempe lucem tum esse maximam volunt, cum diuinæ literæ plurimū tenebrarum comminentur. Tum incipere fidem praedicari & suscipi à plurimis, cum se dicat filius hominis vix fidem inuenturum in terris. Denique tunc fundari & erigi passim Christianas ecclesias, cum earū grauissimæ creberrimæque ruinae, secundum literarum sacerarum certissimas praedicationes, metuatur. Quis non hoc igitur tam serò venientes, satanae potius ministros esse perspiciat, per eos dicentis: Lucem tenebras, & tenebras lucem, perfidiamque pro fide, suorum assidue voce praedicantis?

a. Petri a.

Querimonia fidei catholica ob persecutionum frequentiam,

CAPVT XXVI.

Accerrimè autem ille atque omni tempore persequitur fidem, quòd hac sublata non nesciat quātò facilius triumphet omni genere victoriæ. Cùm enim tenebrarum sit princeps, extincto fidei lumine, certius sibi in errorum tenebris, victoriam & regnum pollicetur. Sed hanc cur homines tantis persecutionibus premunt? cur splendidissimam maximeque salutarem animorum lucem oderunt?

oderunt? Cur huic nulla pepercit ætas, nullus ordo, non aliqua in parte semper est aduersatus? Nonne si nobiscum illa ageret vocibusque vri posset, sic merito exoptulantiem & conquerente audiremus? Ingratum genus mortalium, dum in suam perniciem caeca cupiditate rapitur, omni tempore ea quidem insectatur hostiliter, quæ suscepta salutem afferunt: sed ego me illam esse arbitror, quam maximè omnis ætas pertinacissimis agitata odijs semper est delere conata. Atqui meo beneficio, & iustè, & beate viuitur, neque salutis iter hominum quisquam ingreditur, facem ei nisi prætulerim. Per me quo sit totius vitæ cursu contendendum, & qua sit eundum, ostenditur; ac nisi mea luce humanæ mentis tenebras discussero, perpetua neceffe est ignorantia in nocte versetur. Hanc ego meis radijs illustratam, omni errore libero, & posteaquam se hic mihi, paululum intelligendi auiditate repressa, submiserit, eandem obediëntiæ suæ præmium reportaturam, ad Deum videndum introduco. Suaue hic Christi offero iugum, atq; ad veram libertatem primam aperio: cumque varijs hostium incursionibus vita sit mortalium exposita, ego & detego insidias, & vires, atque arma ad victoriam subministro. Ego me illam esse dicere audeo, sine qua nec habuit Deus Opt. Max. nec habere possit verum cultorem in terris. Me pereunte, charitas exulare cogitur, nemini spes potest esse solatio, & pace profligata alij in alios beluina feritate profligant, Iustitiæ arcem sine me quisquis conatur erigere, vano se & casto labore consumit. Fundamentum oportet mea iaciatur manu, tum ceteras sacri aedificij partes, virtutem, scientiam, abstinentiam, patientiam, pietatem, fraternitatis amorem, charitatem, ipsa quoq; subministro. Ac ne quisquã in opere necessario perniciose præsumptione labatur, iubeo naturæ imbecillitati diffisos ad Christi mediatoris auxilia conuolare. Huius in terra commonstro familiam clarissimis indicijs, è qua sola iustitiæ sacrificium lubens odoratur, quam solam aduersus antiqui serpentis insidias paterna protectione tuetur, quam postremo qui matrem habere noluerit, is Deum patrem habere non possit. Meis auctus bonus populus Israeliticus quondam floruit, & à paruis crescens inijs, me adiutrice inuictissimas vrbes cepit, amplissimas ac robustissimas gentes aut sedibus expulit suis, aut bello deleuit. Sed is me tandem ali-

quando

DE VARIIS PIORVM

quādo reiecta, cum propterea periisset, authoris mei Christi familiam, meam in tutelam suscepi. Quæ nisi meis fuisset focunda seminibus, nunquam breui adeo temporis spacio, terrarum orbem impleuisset, ac nisi meis fuisset communita præsijs, nunquam tot hostium insultus, singulari fortitudine perfregisset. Denique nisi meis artibus egregiè fuisset instructa, neque sibi philosophos argutissimos adiunxisset, neque superbos reges, terræque principes, ad Christianam humilitatem deposuisset. Sed cum ego quæcunq; sunt salutaria aut grata mortalibus, semel fugata reduxero, iustitiam, pacem, libertatem, vitam, salutem, immortalitatem, tamen pro his omnibus spreta repudior, cateruasque patior contradicentium. In me vnā cunctis argumentorum machinis, vim telorum ingentē venenata linguæ facundia suggerente, humanū armatur ingenium, cuius impetus cum omni tempore sensi graues, tum hac ætate acerrimos maximeq; varios ex omni parte perpeffa sum: quibus omnibus summa contentione id agitur, vt Christi familia, quam meo semper lacte nutriui, & Christiana religio, quam meo soui calore, ex omnibus terrarum angulis dissipetur.

*Non esse verendum ne persecutionibus plurimis
fracta omnino succumbat ecclesia.*

CAPVT XXVII.

*Cyrr. lib. 1.
epistolarum,
epistola 4.*

Verum hæc nos persecutionum frequentia ruinaq; multorum, perturbare minimè debet. Mouere, inquam, nos non debet, si apud quosdam in nouissimis temporibus, aut lubrica fides nutat, aut Dei timor apud irreligiosos vacillat, aut pacifica concordia non perseuerat. Prænunciata sunt enim hæc futura in seculi fine, & domini voce atque apostolorum contestatione prædictum est. Deficiente iam mundo, atque propinquante Antichristo, bona quæque deficere, mala verò & aduersa proficere, non sic tamen quamuis nouissimis temporibus in Ecclesia Dei aut euangelicus vigor cecidit, aut Christianæ virtutis & fidei robur elanguit, vt non supersit portio sacerdotum, quæ minimè ad has rerum ruinas & fidei naufragia succumbat: sed fortis & stabilis honorem diuinæ maiestatis & sacerdotalem dignitatem, plena timoris obseruatione, tueatur. Meminimus & tenemus, succumbentibus licet ac cedentibus cæteris,

1, Macha. 2.